

Прижълтъль и растреперанъ като тѣхъ, той о-
сѣти колѣнѣтъ си че са олюляватъ. Главата му са
омая, очытъ му са примрежихъ, особенно когато по-
между неизвѣстнытъ онѣзи лица, . . . стори му са че
видъ черты женскы . . . черты безъ сумнѣніе много
измѣнены . . . но които му припомняхъ една мома,
която едно време бѣ негова благодѣтелка, и неговъ
ангелъ! . . . злополучната Жуанита, която не бѣ ви-
дѣлъ отъ петъ или шесть годины.

« Не, думаше той въ себеси, не, не е възможно!
мъгла примрачава очытъ ми, и този образъ . . . туй
видѣніе, което ѝ прилича . . . е сънь!

Тутакси той истерва болезнененъ викъ, който, по
благополучіе, не са чу посрѣдъ грѣма на кампанытъ,
пѣяніята на свещеницытъ, и ржкоплесканіята на мно-
жеството.

То не бѣ сънь, но ужасна истина! защото, на-
споредъ до момата, той видѣ веселыя и спокоенъ ед-
но време, а сега измѣненъ образъ на бѣдныя берберь
Абенъ-Абу, нареченъ Гонгарельо; но ако и да оста-
няше случайно у Пикильо едно наймалко сумнѣніе,
то са изглаждаше отъ гласовѣтъ на народа, който
показваше на тѣхъ съ прѣстъ и викаше: « Мавры-
тъ . . . Маврытъ . . . тѣ сж онѣзи двамата!»

И посрѣдъ множеството виждахъ са жены, май-
кы, които издигахъ дѣцата си на рждѣ като имъ
казвахъ:

« Видите ли тѣ?

Сичката дружина измихъ . . . отдалечи са малко
по малко къмъ църквата, дѣто щѣхъ да бждѣтъ за-
творены осжденытъ. Въ единъ мигъ улицата опустѣ;
множеството ако и уморено, но ненасытно, послѣдова
церемоніята за да има повече време да са наслади
отъ зрѣлицето на злочестытъ.

Желѣзнытъ рѣшетчасты врата на палата на ин-
квизиціята са затворихъ, и Пикильо са намѣри единъ
на мѣстото си.

Отъ нѣколко минути той нито виждаше, нито чу-
ваше нѣщо. Гнѣвътъ, негодованіето, ужасътъ едно
слѣдъ друго тѣй развълнувахъ сърцето му, щото сичъ